

Erkenning van EHS door Spaanse rechtbank

Martine Vriens

De hoogste rechter in Madrid heeft op 6 juli 2016 geoordeeld dat een man volledig arbeidsongeschikt is voor zijn werk als telecom ingenieur als gevolg van EHS. Hierdoor kan hij niet in een omgeving werken waarin hij blootgesteld wordt aan EMV. Dit is de eerste echte erkenning van EHS in Spanje. De rechter oordeelt echter dat geen sprake is van een absolute permanente arbeidsongeschiktheid aangezien er omgevingen zijn – de zgn ‘witte zones’ – zonder EMV.

De man kreeg allerlei klachten op zijn werk, zoals o.a. hoofdpijn, tinnitus, slaperigheid, vermoeidheid, nervositeit en moeite om zich te concentreren, die verdwenen als hij niet werd blootgesteld aan EMV.

In eerste instantie werd het verzoek om een uitkering afgewezen door het Nationale Instituut voor Sociale Zekerheid (INSS). Dit op basis van een medische verklaring waarin werd gesteld dat het niet mogelijk was om definitieve functionele beperkingen vast te stellen als gevolg van EHS gebaseerd op unanieme wetenschappelijke informatie. Benadrukt werd dat er weinig wetenschappelijk bewijs is om het bestaan van mogelijke EHS en MCS gevallen te kunnen verklaren (WHO) en verwezen werd naar de heterogeniteit en de vaagheid van de klachten en het gebrek aan consensus. De rechtbank ging mee in dit oordeel en stelde dat geen volledige arbeidsongeschiktheid kon worden vastgesteld.

De man ging vervolgens in hoger beroep. In de beroepsgronden stond het volgende. Als eerste werden de taken van de man benoemd en dat hij voor zijn werk dagelijks in contact is met computers en een omgeving waarin hij wordt blootgesteld aan EMV. Ten tweede werd het medisch rapport benoemd van de arbodienst van het bedrijf waarin duidelijk stond –

gebaseerd op medisch onderzoek en medische rapporten - dat hij een gevoelig persoon was en dat hij niet geschikt was voor zijn eigen werk en dat er ook geen andere plek in het bedrijf was die zijn gezondheid niet zou schaden als gevolg van EMV. Als laatste droeg de man een deskundigenrapport van een ziekenhuis aan waarin zijn klachten werden toegeschreven aan zijn werk en dat deze verbeterden als hij niet werd blootgesteld.

De hoogste rechter oordeelt dat sprake is van volledige arbeidsongeschiktheid voor zijn werk als telecom ingenieur. Hij oordeelt dat hetgeen in het tweede deel van de uitspraak staat – o.a. dat geen definitieve functionele beperkingen kunnen worden vastgesteld - niet significant is. Dit omdat alleen vastgesteld moet worden of de werknemer zijn eigen werk kan doen en niet of hij specifiek werk kan verrichten. En dat hij zijn eigen werk niet kan doen is reeds bewezen. Daarbij hecht de rechter waarde aan de feitelijke informatie van de arbodienst. Hierin staat dat hij niet geschikt is voor zijn eigen werk wat de uitspraak van de lagere rechter reeds doet falen. Verder verwijst de rechter ook naar het deskundigenrapport van het ziekenhuis waarin duidelijk de omstandigheden en ziektebeelden staan vermeld die ontstaan wanneer hij wordt blootgesteld aan EMV. In dit rapport is impliciet opgenomen dat hij lijdt aan EHS waardoor het niet nodig is om meer details over de gevolgen van deze aandoening toe te voegen omdat dit hier al uit afgeleid kan worden.

Er is dan ook sprake van volledige arbeidsongeschiktheid als telecom ingenieur vanwege zijn EHS en ook MCS. Dit is door de Spaanse minister van Volksgezondheid ingedeeld in de Internationale Classificatie van Ziekten van

de WHO (ICD-9-CM) onder de groep niet specifieke allergieën (code 995.3). Een allergie die voor verminderde tolerantie zorgt voor draadloze telefoons, zendmasten voor mobiele telefonie, WIFI en degene die hieraan lijdt ertoe dwingt blootstelling thuis en op het werk te minimaliseren en plaatsen met EMV te vermijden. Deze omstandigheden leiden tot het redelijke besluit verzoeker volledig arbeidsongeschikt te verklaren voor zijn werk als telecom ingenieur. De rechter oordeelt echter dat geen sprake is van absoluut permanente arbeidsongeschiktheid omdat EMV niet voorkomt in alle omgevingen, dus als je in zogenaamde witte zones werkt heb je deze blootstelling niet.

Commentaar

In het Spaans niet al te makkelijk maar een heel mooie uitspraak van de rechtbank en de moeite van het lezen meer dan waard. Uitgangspunt hier is niet of de ziekte wel dan niet erkend is maar of deze persoon geschikt is om zijn werk te kunnen uitoefenen. En op grond van de beschikbare informatie is dat duidelijk niet het geval. Belangrijk is hierbij dat de man verklaringen heeft waarin staat dat hij klachten krijgt in een omgeving met EMV. Dat is dan ook leidend voor de rechter die duidelijk aangeeft dat verdere details over EHS en de gevolgen ervan onnodig zijn omdat dit dus al impliciet afgeleid kan worden uit de gegevens die er liggen. Een officiële erkenning is dan ook niet nodig om EHS te kunnen vaststellen, zo blijkt duidelijk uit de uitspraak. Het is mooi dat er nu wel een erkenning ligt via deze juridische weg, al leidt deze erkenning niet tot een absoluut permanente arbeidsongeschiktheid omdat er wel plekken zouden zijn waar hij wel zou kunnen werken, aldus de rechter. De vraag is wel wat voor plek hij voor ogen heeft als hij spreekt over de zogenaamde witte zones waar hij zou kunnen werken, zeker in deze moderne tijd met

alle draadloze toepassingen overal om ons heen. Ook in Nederland is het zo dat bij het vaststellen van arbeidsongeschiktheid bezien moet worden of de persoon zijn werk wel dan niet kan doen. Hierbij worden aan de hand van iemands klachten zijn beperkingen, stoornissen en handicaps vastgesteld. Dus niet per se of een ziekte wel dan niet erkend is. Waarbij wel belangrijk is dat de klachten en beperkingen e.d. geobjectiveerd kunnen worden. Dit kan met behulp van medische verklaringen. Het is dan ook raadzaam – als je klachten hebt vanwege EHS – dat je hiermee naar (een) arts(en) gaat en (eventueel) om een verklaring vraagt. Er is mij een Nederlandse uitspraak bekend waarin een man die last had van EMV op het werk door rechtbank Den Haag in het gelijk is gesteld en arbeidsongeschikt is verklaard (14 maart 2007, 639234/07-50084). Ook hier op basis van verklaringen van vele artsen. De rechtbank oordeelde in deze zaak dat – hoewel EHS niet vastgesteld kon worden – geen van de artsen dit als mogelijke oorzaak uitsloot.

Ook in andere landen zijn personen met EHS in het gelijk gesteld. Zo is er de Franse uitspraak van juli 2015 waar ik in het EHS bulletin van september 2015 over heb geschreven. Ook heeft een Australische werknemer een aantal jaar geleden zijn zaak gewonnen. En de Italiaanse Hoge Raad heeft een werknemer in het gelijk gesteld die om financiële compensatie had gevraagd omdat hij door het gebruik van zijn mobiele telefoon een hersentumor had gekregen. Al deze jurisprudentie kan zo nodig gebruikt worden in nieuwe zaken en kan meespelen bij de overwegingen van een beslissingsinstantie of een rechter.

Mocht je verder nog vragen of aanvullingen hebben mail of bel naar:

martinevriens@hotmail.com of 0497513449.

Martine